

KADIĆ OTTOKÁR

1876—1957

1957. február 27-én, 81 esztendő korában meghalt *Kadić Ottokár*, a rendszeres magyar őskőkorkutatás elindítója és legkiválóbb művelője. Ötven esztendő munkássága egyben hazai paleolit- és barlangkutatásunk ötven éves múltját jelenti. Halála nemcsak a tudomány szak nagymúltú szeniorától fosztotta meg az utódokat, hanem az aktív munkatársat, a tisztelt, idős kollegát és szeretett atyai barátot ragadta el körünkéből.

Kadić Ottokár dr., ny. főgeológus, egyetemi c. ny. rk. tanár 1876. júl. 29-én Ópazován (Szerém m.) született. Középiskoláit és egyetemi tanulmányainak első felét Zágrábban végezte, majd Münchenbe került, ahol 1901-ben bölcsészdoktorrá avatták.

Magyarországra, édesanyja szülőföldjére jött, s a Földtani Intézetben alkalmazták. Főként az akkori Dél-Magyarország földtani felvételeit végezte, de már rövid idő múlva: 1904—1906-ban a barlangok felé fordult figyelme. Első, nemzetközileg is jelentős eredményeit 1907 és 1911 között, a Szeleta barlang ásatási anyagának ismertetésével érte el. Az 1911-es tübingi kongresszuson a kor legnevesebb szakemberei fogadták el eredményeit, munkamódszerét.

1917-ben a budapesti tudományegyetem karsztgeológiából magántanárrá képesítette, 1928-ban elnyerte a ny. rk. tanár címet. 1930-ban tartotta meg akadémiai székfoglaló előadását.

Kadić Ottokár hosszú tudományos munkássága alatt megindította, nemzetközi viszonylatban is az első közé fejlesztette és ezen a szinten évtizedekig tartotta a magyar negyedkorkutatásnak azt az ágát, melyben a földtan-öslénytani-ösrégészet szintetikus egységbe fonódnak.

Három figyelemre méltó emberi adottsága: a pontosság, a szervezőkészség és a nevelői véna szabták meg munkáját, pályafutása irányát, amely nem nélkülözte a rögzítést, a nehezen meghódítható magaslatokat.

Már rögtön az elején, a Szeleta barlang ásatásánál szembetalálkozott a megvívniivalokkal: Magyarországon ekkor csupán néhány szórványos — dühös viták középpontjában izzó — lelet képviselte az őskőkori ember emlékeit. *Herman Ottó* védte, egy nagy tudományos tekintéllyel rendelkező tábor támadta hitelességüket. Ekkor bízták meg *Kadićot*, hogy rendszeres ásatásokkal jobbra vagy balra döntse a magyarországi „diluviális ember” kérdésében. Így fogott bele *Herman Ottó* útmutatásai szerint, hogy feltárja a бүккi barlangok titkosan ismeretlen rétegsorát. Nem hátrált meg az 1906-os év sikeretelensége miatt, hanem 1907-ben, jellemző szívóssággal folytatta harcát a Szeleta agyagával. Munkájának légköre a bizalmatlanság és a várakozás volt. Első, gazdag eredményeinek hazai visszhangját alig ismerjük, de a külföld: a századeleji monarchia megfellebbezhetetlen Bécs — hamisítványnak bélyegezte a Szeleta remekbe készült kalcedon lándzsahegyeit. Az ítéletet olyan autoritás hozta, mint a már akkor is elismert *Obermaier*.

Nem pillanthatunk be a múlt eseményeinek minden részletébe, s főként nem láthatunk bele *Kadić*, *Herman Ottó* és ellenfeleik lelkébe. Mi folytathat a mélyben és a

felszínen? De jellemzőnek tartjuk, s éppen ezért részletezzük az epizódot. *Kadić*, aki az itthoni gyűjteményekben egyetlen kőszerszámot sem talált, hogy leleteivel összevethesse, aki akkor ásta napvilágra a paleolitikum első hazai emlékeit, nem hátrált meg a hazai bizalmatlanságtól, nem riadt vissza a külföldi elutasítástól: folytatta szeletai ásatásait 1908-ban, 1909-ben, 1910-ben, és az 1911-es tübingi kongresszuson a „nagyok” meghajtották előtte — ezen keresztül pedig első ízben a magyar őskőkorkutatás előtt is — az elismerés és nagyrabecsülés zászlaját.

Az események ettől kezdve gyorsan peregnének. 1909-től új harcstárs állt *Kadić* mellé: *Hillebrand Jenő*. 1910-ben megalakult a Magyarhoni Földtani Társulat keretében a Barlangkutató Bizottság, amely 1913-ban Barlangkutató Szakosztállyá fejlődött: titkára *Kadić Ottokár* volt. 1926-ban, az ő elnöksége alatt már önálló és népes Magyar Barlangkutató Társulat fogja össze legjobb hazai szakembereinket és az amatőrök, turisták aktív és nemcsak szővirág értelemben áldozatkész csoportját.

1913-ban jelenik meg a „Barlangkutatás” első száma. Szerkeszti *Kadić*. Ennél a pontnál meg kell állnunk, hiszen annak az embernek szakmai és emberi ábrázatát, akire e sorokban emlékezünk, a „Barlangkutatás” tükrözi leghívebben.

A magyar és német nyelven megjelenő különleges célkitűzésű folyóirat a mai „Quartär”, „Eiszeitalter und Gegenwart”, „Anthropozoikum” és „Quaternaria” első, korai őse volt. Lapjain előremutató szemlélettel adott helyet régészeti, földtani, öslénytani és zoológiai közleményeknek. 17 kötete szinte hiánytalanul tartalmazza a sokoldalú magyar negyedkorkutatás minden eseményét, eredményét. Megléte nem utolsó indítéka volt annak, hogy ez a tudományág egészségesen, magasra fejlődött, s hogy Európa szakmai körei fejlődését mindig nyomon követhették.

A Szeleta első ásatásaitól kezdve *Kadić* törekvéseinek középpontjában a pontos, széleskörű sztratigráfiai megfigyelések állottak. Ez szabta meg nemzetközileg elismert és követett ásatási módszertanát, s egyben megszabta a magyar barlangkutatás sokoldalúságát, átfogó szemléletét, eredendő (mai szóval élve:) komplexitását.

Kadić Ottokár sohasem szűkölködött munkatársakban. Értett hozzá, hogy tudományukat megszerettesse ismeretterjesztő munkáival, egyetemi és társulati előadásaival. Értett ahhoz is, hogy önzetlenségével, kifogyhatatlan segítőkészségével önmagát is megszerettesse, s magán keresztül ismét csak kedvenc tudományágát. Állandó középpontja volt fiatal tudósok és turisták csoportjainak. Nem egy ma közülük a magyar földtan és öslénytán legjobb nevű tudósa lett. A fiatalokba a lelkesedéssel, vagy talán éppen kimeríthetetlen lelkesedésével magas fokú szakmai fegyelmet, tág látókörű tudományos szemléletet plántált.

Tudományos pályafutása főbb állomásai a Szeleta után a Puskaporosi kőfülke, Herman Ottó-barlang, Peskő és sok más ősemberlelőhely ásatásai voltak, majd 1932-ben a Subalyuk leletei, amelyekről szerzőtársával

együtt az európai őskőkorkutatás egyik legkorábbi és legjelentősebb monográfiáját írta.

Szervező, összefogó készségének, szintetizáló hajlamanak megnyilvánulása volt az 1933-ban megjelent „A jégkor embere Magyarországon” c. áttekintő műve, majd három nagyobb, monografikus munkája: a „Felsőtárkány vidékének barlangjai”, melyet *Mottl M.*-vel közösen írt, s a Barlangkutató 1938-as évfolyamában adott közre, 1940-ben a „Cserépfalu vidékének barlangjai”, végül 1944-ben, utolsó publikációjaként „Az északnyugati Bükk barlangjai”.

Kadić nem kötötte le magát egyik tudományhoz sem. Nem lett érdeklődése kizárólag a paleontológiáé, nem vált ősrégésszé, nem foglalta el minden figyelmét sem a földtan, sem a szorosabban vett speleológia. Áttekintő, szervező, feltáró maradt, aki a részletkérdéseket önzetlenül átengedte az általa biztos szemmel kijelölt, leghivatottabb szak kutatóknak. Írt azonban e szaktárgyakról, véleményét mondott kérdéseikről, s nem egyszer helytállóbbak voltak megfigyelései bármelyik kortársánál. Így volt pl. a ságvári lelet esetében, melyet ő aurignacinak, szaktársai magdaléninek határoztak meg. Az idő inkább neki adott igazat.

1906-tól kezdve a második világháború végéig nem volt esztendő, hogy a fáradhatatlan kutató, magas kora ellenére ne lett volna künn a terepen, ne járta volna

fürgőn a fiatal izmokat is próbára tevő vad bükki „lápák” és „kövek” birodalmát.

Töretlenül dolgozott a legutóbbi években is. A Földtani Intézet megbízásából a bükki Kőlyukban ásott, feltárta a Mexikói-völgy egyik üregét, gyűjtötte Kisláng értékes, korai pleisztocén emlősfaját: ezek voltak utolsó terepmunkái. Közben hihetetlen szorgalmának végső megnyilvánulásként a magyarországi barlangok kutatása történetét dolgozta fel 600–800 oldalas kéziratban, barlangkatasztert állított össze. Előadásokat hallgatott, olvasott, s amennyire csak rohamosan hanyagolt ereje engedte, igyekezett lépést tartani a szívének oly kedves tudományok haladásával.

Kadić Ottokár gazdag kutatóéletének termése közel kétszáz tanulmány, ismertetés, monográfia, ismeretterjesztő cikk, újságközlemény alakjában látott napvilágot a bel- és külföldi szakmai, turisztikai folyóiratokban és napilapokban. Munkássága ismerete és idézése nélkül nem lehet a hazai őskőkör kérdéseivel foglalkozni. A hivatkozások, amelyekkel ismételt munkájához fordulunk, s fordulnak majd későbbi utódaink is — ma, amikor talán az ércnél is maradóbbnak mondhatjuk az írott és nyomtatott szót — méltóan örökítik meg a magyarországi őskőkorkutatás és speleológia nagy úttörőjének nevét.

Vértes László

Kadić Ottokár fontosabb tudományos és ismeretterjesztő dolgozatainak jegyzéke

A krapinai diluviális ember kövült maradványairól. *FtK* 36 (1904) Pótfüzetek 30–37. 7 képpel.

A krapinai diluviális ember maradványairól. *FrK* 34 (1906) 259–279. 1 tábl. és 16 képpel. — Über die Reste des diluvialen Menschen von Krapina. *FrK* (1906) S. 114–121.

Adatok a színvölgyi diluviális ember kérdéséhez. *FtK* 37 (1907) 333–345. 4 képpel. — Beiträge zur Frage des diluvialen Menschen aus dem Szinvtale. *Suppl. zum FtK* 37 [1907] S. 381–395. Mit 4 Textfig.

Paleolitos kőszeközök a hámosi Szeleta-barlangból. *FtK* 29 (1909) 526–540. 5 képpel. — Paläolitische Steingeräthe aus der Szeletahöhle bei Hámos in Ungarn. (*Suppl. zum FtK* 39 [1909] 580–598) Mit 5 Textfig.

A hámosi ősember kutatásának mai állása. *Arch. Ért.* 31 (1911) 164–179. 4 táblával.

A puszkaporosi sziklafülkében végzett próbaásatások eredményei. *FIÉ* 19 (1911) 109–113. tábla és képpel. — Die Ergebnisse der Probegrabungen in der Felsnische Puszkaporos bei Hámos. *Mitteilungen aus dem Jahrbuche der kgl. ung. Geologischen Anstalt.* 1911. 19. S. 119–124. Mit 1 Taf. und 1 Textfig.

Jelentés az aggteleki Baradla-barlangban 1910-ben végzett rendszeres ásatásokról. *FtK* 41 (1911) 665–668. — Bericht über die in der Aggteleker Baradla-Höhle im Jahre 1910 vorgenommenen systematischen Ausgrabungen. *Suppl. zum FtK* 41 (1911) 712–716.

Jelentés a hámosi Szeleta-barlangban 1911. évben folytatott ásatásokról. *MNM.* 1911 (1912). 178–182. — Paläolitische Steingeräthe aus der Szeletahöhle in Ungarn. Beiheft zum Korrespondenzblatt der deutschen Gesellschaft für Anthropologie. Ethnologie und Urgeschichte. 4. Seiten. Braunschweig. 1912. Mit 2 Tafeln.

Jelentés a Barlangkutató Bizottságnak 1912. évi működéséről. [BK 1 (1913) 68–81.] — Bericht über die Tätigkeit der Kommission für Höhlenkunde im Jahre 1912. BK 1 (1913) S. 95–104.

A magyar barlangkutatók céljai és útjai. BK 1 (1913) 12–18. — Ziele und Wege der ungarischen Höhlenforschung. BK 1 (1913) S. 40–45.

A barlangok elnevezéséről. BK 1 (1913) 163–166. — Über die Benennung der Höhlen. BK 1 (1913) S. 194–197.

Az 1913. évben végzett barlangkutatóaim eredményeiről. BK 2 (1914) 185–191. — Resultate meiner Höhlenforschungen im Jahre 1913. BK 2 (1914) S. 217–223.

Jelentés a Barlangkutató szakosztály 1913. évi működéséről. BK 2 (1914) 19–32. — Bericht über die Tätigkeit der Fachsektion für Höhlenkunde im Jahre 1913. BK (1914) S. 43–48.

A barlangok kutatásáról. BK 2 (1914) 124–132. 2 képpel. — Über die Erforschung der Höhlen. 2 (1914) S. 154–161.

A Szeleta-barlang kutatásának eredményei. A m. kir. Földtani Intézet Évkönyve 23 (1915) 147–248. 8 tábl. és 39 képpel. — Ergebnisse der Erforschung der Szeletahöhle. *Mitteilungen aus dem Jahrbuche der kgl. ung. Geologischen Reichsanstalt.* Bd. 23 (1916) S. 159–301. Mit 8 Taf. und 39 Textfig.

A barlangok kubikoló és fogásos ásatásáról. BK 3 (1915) 92–94. — Über das kubizierende und staffelweisen Graben in Höhlen. BK 3 (1915). S. 123–126.

Jelentés a Barlangkutató Szakosztály 1914. évi működéséről. BK 3 (1915) 12–20. — Bericht über die Tätigkeit der Fachsektion für Höhlenkunde im Jahre 1914. BK 3 (1915). S. 32–39.

Újabb adatok a hámosi barlangok ismeretéhez. BK 3 (1915) 148–153. — Neuere Beiträge zur Kenntnis der Höhlen von Hámos. BK 3 (1916) S. 186–191.

Jelentés az 1915. évben végzett ásatásaimról. A m. kir. Földtani Intézet 1915. évi jelentése. (Bp. 1915) 568–576.

Jelentés a barlangkutató Szakosztály 1915. évi működéséről. BK 4 (1916) 29–32. — Bericht über die Tätigkeit der Fachsektion für Höhlenkunde im Jahre 1915. BK 4 (1916) S. 49–50.

Herman Ottó-barlang Hámos község határában. 9 képpel. BK 4 (1916). — Die Herman Otto-Höhle bei Hámos in Ungarn. BK 4 (1916). S. 37–43.

A Büdöspesztben 1916. évben végzett ásatás eredményei. BK 4 (1916) 136–140. 1 képpel. — Die Ausgrabungen in der Höhle Büdöspeszt im Jahre 1916. BK 4 (1916). S. 185–189.

Jelentés a Barlangkutató Szakosztály 1916. évi működéséről. BK 5 (1917) 40–50. — Bericht über die Tätigkeit der Fachsektion für Höhlenkunde im Jahre 1916. BK 5 (1917) S. 79–82.

Jelentés az 1916. évi barlangkutatóaimról. A m. kir. Földtani Intézet 1916. évi jelentése. (Bp. 1917) 664–674. 3 képpel. — Bericht über meine Ausgrabungen im Jahre 1916. Jahresbericht der kgl. ung. Geologischen Reichsanstalt für 1916. (Bp. 1917) S. 610–619.

A herkulesfürdői Zeltán-barlang. Bk 5 (1917) 109—111. 1 térképpel. — Die Zoltanhöhle bei Herkulesfürdő. Bk 5 (1917) S. 130—132.

Jelentés a Barlangkutató Szakosztály 1917. évi működéséről. Bk 6 (1918) 38—40. — Bericht über die Tätigkeit der Fachsektion für Höhlenkunde im Jahre 1917. Bk 6 (1918) S. 77—79.

Titkári jelentés a Barlangkutató Szakosztály 1918. évi működéséről. Bk 7 (1919) 19—22. — Sekretärsbericht über die Tätigkeit der Fachsektion für Höhlenkunde im Jahre 1918. Bk 7 (1919) S. 48—50.

Jelentés az 1917—1919. évben végzett barlangkutatásairól. Bk 7 (1919) 14—18. — Bericht über meine Höhlenforschungen in der Jahren 1917—1919. Bk 7 (1919) S. 42—45.

A puszkaporosi Szinvaszoros és barlangjai. 3 képpel. Bk 8 (1920) 24—31. — Die Puszkaporoser Szinvaschlucht und ihre Höhlen. Bk 8 (1920) S. 57—61.

A magyar barlangkutatás állása az 1919. évben. Bk 8 (1920) 4—9. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1919. Bk 8 (1920) S. 47—48.

Jelentés a Magyarhoni Földtani Társulat Barlangkutató Szakosztályának 1919. évi működéséről. Bk 8 (1920) 37—38. — Bericht über die Tätigkeit der Fachsektion für Höhlenkunde der Ungarischen Geologischen Gesellschaft im Jahre 1919. Bk 8 (1920) S. 64.

Jelentés a Magyarhoni Földtani Társulat Barlangkutató Szakosztályának 1920. évi működéséről. Bk 8 (1920) 38—39. — Bericht über die Tätigkeit der Fachsektion für Höhlenkunde der Ungarischen Geologischen Gesellschaft im Jahre 1920. Bk 8 (1920) S. 64—65.

A magyar barlangkutatás állása az 1920. évben. Bk 9 (1921) 32—36. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1920. Bk 9 (1921) S. 55—58.

A magyar barlangkutatás állása az 1921. évben. Bk 9 (1921) 37—40. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1921. Bk 9 (1921) S. 59—60.

A Hámori-barlang Borsod megyében. A Természet 18 (1921) 56—58. 2 képpel.

A magyar barlangkutatás állása az 1922. évben. Bk 10—13 (1925) 45—47. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1922. Bk 10—13 (1925) S. 73—75.

A magyar barlangkutatás állása az 1923. évben. Bk 10—13 (1925) 47—49. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1922. Bk 10—13 (1923) S. 75—76.

A magyar barlangkutatás állása az 1924. évben. Bk 10—13 (1925) 49—51. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1924. Bk 10—13 (1925) S. 76—77.

Kadić O.—Kretzoi M., Előzetes jelentés a csákvári sziklaüregben végzett ásatásokról. Bk 14—15 (1927) 1—19. — Kadić, O.—Kretzoi, M., Vorläufiger Bericht über die Ausgrabungen in der Csákvári Höhlung. Bk 14—15 (1927) S. 40—60.

A magyar barlangkutatás állása az 1925. évben. Bv 1 (1927) 26—31. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1925. Bk 14—15 (1927) S. 78—81.

Zwei fauskeilartige Steingeräte aus Ungarn. WPZ 14 (1927) S. 1—7. Mit 2 Textfig.

A magyar barlangkutatás ősrégészeti eredményei. A Szent István Akadémia Mennyiségtan—Természettudományi osztályának felolvasásai. II. 8. sz. (Bp. 1930) 12.

Kadić, O.—Kretzoi, M., Ergebnisse der weiteren Grabungen in der Esterházy-Höhle (Csákvári Höhlung). Mitteilungen über Höhlen- und Karstforschungen (Berlin 1930) S. 45—49.

Kadić, O.—Bartucz, L.—Hillebrand, J.—Szabó, J., Preliminary Report of the Results of Excavations in the Subalyuk Cave, near Cserépfalu, Hungary. Report of XVI. International Geological Congress Washington.

A Mussolini-barlang földtani viszonyai. — Die Geologischen Verhältnisse der Mussolinihöhle, in Ungarn. FTK 63 (1933) 177—178.

A magyar barlangkutatás állása az 1932. évben. Bv 3 (1933) 1. füz. 18.

A magyar barlangkutatás állása az 1929. évben. Bv 3 (1933) 3—4. füz. 16—21.

A magyar barlangkutatás állása az 1933. évben. Bv 4 (1934) 1—5.

A magyar barlangkutatás állása az 1930. évben. Bv 4 (1934) 2. füz. 7—12.

Barlangkutatások és őslénytani gyűjtések. A m. kir. Földtani Intézet évi jelentései az 1925—28. évekről. (Bp. 1935) 191—195. — Höhlenforschungen und paläontologische Aufsammlungen. Jahresberichte der kgl. und Geologischen Anstalt über die Jahre 1925—1928. (Bp. 1935) S. 195—196.

A Mussolini-barlang felásatásának eredményei. A Magyar Tudományos Akadémia Matematikai és Természettudományi Értesítője. 53 (1935). 508—517. — Ergebnisse der Ausgrabungen in der Mussolinihöhle. A Magyar Tudományos Akadémia Matematikai és Természettudományi Értesítője. 53 (1935) S. 518—521.

A magyar barlangkutatás állása az 1934. évben. Bv 5. (1935) 11—18.

Herman Ottó, a magyar barlang- és ősemberkutatás megindítója. Bv 5 (1935) 33—38.

A Szeleta-barlang szerepe a hazai barlang- és ősemberkutatásban. Pótfüzetek a Ttk 69 (1937) kötetéhez. 117—124. 4 képpel.

A magyar barlangkutatás állása az 1936. évben. Bv 7 (1937) 1—7.

A magyar barlangkutatás állása az 1937. évben. Bv 8 (1938) 11—16. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1937. Bv 8 (1938) S. 35—38.

A Mussolini-barlang helyrajzi, morfológiai és régészeti viszonyai. A cserépfalusi Mussolini-barlang monográfiája (Bp. 1938) 29—45.

A Mussolini-barlang ősrégészeti eredményei. A cserépfalusi Mussolini-barlang monográfiája (Bp. 1938) 107—154.

Kadić O.—Mottl M., Felsőtárkány vidékének barlangjai. Bk 16 (1938) 8—10. 34 képpel, 1 táblával és térképpel. — Kadić, O.—Mottl, M., Die Höhlen der Umgebung von Felsőtárkány. Bk 17 (1938) S. 70—88.

A magyar barlangkutatás állása az 1938. évben. Bv 9 (1939) 53—58. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1938. Bv 9 (1939) S. 64—67.

A hazai barlangügy törvényes rendezése. Bv 9 (1939) 80—89. — Gesetzliche Regelung des ungarischen Höhlenwesens. Bv 9 (1939) S. 93—94.

Mit kell tudnunk a barlangokról. Bv 8 (1939) 48—49. és 9 (1939) 6—32. 15 képpel és 1 táblával. — Was müssen wir von den Höhlen wissen? Bv 8 (1939) S. 75—78.

Cserépfalu vidékének barlangjai. Bk 16 (1940) 141—228. 6 táblával, 23 képpel és 4 térképpel. — Die Höhlen der Umgebung von Cserépfalu. Bk 16 (1940) S. 229—274.

A Mussolini-barlang ásatásának eredményei. A Szent István Akadémia Mennyiségtan—Természettudományi Osztályának Értekezései. III (Bp. 1940) 1—20. 2 képpel és 4 táblával. — Endresultate der Ausgrabungen in der Mussolinihöhle. A Szent István Akadémia Mennyiségtan—Természettudományi Osztályának Értekezései, III (Bp. 1940) S. 21—40.

Jelentés az 1932—34. években végzett barlangkutatásaim eredményéről. A m. kir. Földtani Intézet évi jelentései az 1933—35. évekről. IV Bp. 1930 1949—1958. — Bericht über die Ergebnisse meiner in den Jahren 1932—1934. getätigten Höhlenforschungen. Jahresberichte der kgl. ung. Geologischen Anstalt über die Jahre 1933—1935. Bd. IV. (Bp. 1940) S. 1959—1970.

A magyar barlangkutatás állása az 1939. évben. Bv 10 (1940) 11—16. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1939. Bv 10 (1940) S. 27—30.

A magyar barlangkutatás állása az 1940. évben. Bv 11 (1941) 13—19. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1940. Bv 11 (1941) S. 36—38.

A magyar barlangkutatás állása az 1941. évben. Bv 12 (1942) 20—27. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1941. Bv 12 (1942) S. 45—47.

A magyar barlangkutatás állása az 1942. évben. Bv 13 (1943). 52—58. — Stand der ungarischen Höhlenforschung im Jahre 1942. Bv 13 (1943) S. 69—71.

Az északnyugati Bükk barlangjai. Bk 17 (1944) 1—84. 31 képpel és 2 térképpel. — Die Höhlen des nordwestlichen Bükkgebirges. Bk 17 (1944) S. 85—111.